

slučajih celo v nejasnosti, tu pa je interpretacija na podlagi komentarjev tudi pri kočljivih mestih, vsaj kolikor sem jo jaz mogel zasledovati, neoporečna. V kritiko nekaterih spornih mest se ne spuščam, če prav bi se na str. 22 bolj nagibal k obliki Luchese kakor Luccicos, za katero se je odločil Ž., in na str. 157 odločil za Jud namesto Ind.

K posameznostim bi kaj važnega ne imel pripomniti. Le na str. 29. se mi zdi prestava »Mar posvojenče nego svoje dete!« za »I had rather adopt a child, than get it« (Boljše bi bilo, da sem adoptiral dete, nego da sem ga rodil) le prekratka.

Str. 46 sta po mojem angleškem tekstu (Bazel 1802 — Turneisen) med verzom »Amen na to, blage moči nebeške!« in naslednjim izpuščena dva verza, ki se glasita: »I cannot speak enough of this content, it stops me here; it is too much of joy:« Zelo srečen domislek za angl. besedno igro »and thou... hast cashier'd Cassio«, dobesedno »ti si Kasija odpustil«, je prevod na strani 66 »Cassio je v kaši«.

Str. 43 v stavku »pokonec k igri, v posteljo ne delo« je ne tiskovna pomota namesto »na delo«. Str. 138 bi moralo stati namesto Bianci Bianki. Začetek Othellovega samogovora str. 140 »To je zato, to je zato, srce — naj vam ne izdam, zakaj, ve čiste zvezde! — to je zato. — A nočem ji krvi preliti...« je sicer doslovno preveden in vsebuje vse, kar original, a nas ne zadovolji. Tu bi bila na mestu interpretacija v originalu nejasnega mesta, ki bi konkretizirala smisel v najverjetnejši smeri. Meni se zdi na podlagi komentarja najverjetnejši smisel, da je vzrok, ki sili O. k dejanju, tako grozen, da ga ne more izreči pred čistimi zvezdami, in vzrok je, pred katerim se buri vsa njegova notranjost, ne dejanje. Original pravi »Vzrok je«, kar bi se dalo dopolniti v temle smislu: Vzrok je (ki me pretresa, ne dejanje), vzrok je, srce — naj ga ne izrečem pred vami, čiste zvezde — vzrok je.

Str. 157 skopljjen za circumcised se mi zdi zelo dobro, ker vsebuje več zaničevanja kakor doslovni prevod.

Frst.

Rudolf Baumbach. Zlatorog. Planinska pravljica. Preložil Anton Funtek. Druga, predelana izdaja. V Ljubljani, 1922. Založila Ig. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg.

Drugo izdajo slovenskega Zlatoroga je imenovati spričo prve (1886) skoroda nov prevod. Funtek starega besedila ni le zunanje pravopisno moderniziral v duhu in pravilu sedanjega šolsko-književnega jezika, temveč ga je ob izvorniku presnoval v bolj živo in zdravo slovensko občutje. Le en zgled: Zastri si lice, ne čakaj zaman: — Tvoj Janez, Anka, ne pride na plan, — tvoj Janez leži na dnu v skalah — tvoj Janez drži v premrlih rokah — triglavsko rdečo rožo. V prvi izdaji se je glasila kitica: Zakrij si, Anka, obraz rosan, — Prišel pač Janez ne bo na plan, — Prišel pač Janez ne bode več, — On v brezdu leži in cvet rudč — Drži v rokah premrlih. Izvirnik slove: Schön Anka, verhülle dein Angesicht, — Jung

Janez kehrt zum Tale nicht, — Jung Janez liegt an steiler Wand, — Jung Janez hält in der starren Hand — Die rote Triglavrose. Prav je, da je obnovilo založništvo v okusni obliki to knjigo, katero sem že svojčas priporočil z Mencingerjevo »Hojo« in Finžgarjevimi »Triglavom« za morebitne knjižnice naših planinskih domov.

Dr. I. Pregelj.

Teffi: Ljubomora i druge humoreske. (Revnost.) Preveo s ruskog Vlad. Babić. Humoristička knjižnica. Svezak 166. Zagreb, 1922. Strani 32.

Teffi je nekam nenavaden psevdonim. Za njim se krije slovita mlada ruska pisateljica N. A. Bučinska (roj. 1875). Slovencem jo je z Azovom v družbi predstavil l. 1917 Rik. Svoboda. Ženska, pa tako odličen humorno-satirični duh, človek se začudi. Če je kaj, je namreč satira in humor izraz moškega čuvstvovanja. Ob sintetiki velikanov kot so Gogolj, Ščedrin, Gončarov in še Čehov je Teffi — (tako jo piše morda po Nemcih Svoboda!) — seveda le bolj literarna, listkarska, zapadna, poljudnejša in manj problemna, skoro nič rusko-agresivna. Hrvatski prevod vsebuje sedem kosov. Najboljši so tvenovsko uglaseni »Dnevnik«, »Pisma«, »Telegrami«.

Dr. I. P.

UMETNOST.

Umjetnost, almanah za slikarstvo, grafiku i skulpturu. God. V., sv. 1. Uredio odbor. Zagreb, 1923.

Na ovitku nosi ta zvezek reprodukcijo Cebejevega Vnebovzeta iz farne cerkve v Kopanju in s tem označi posebno pozornost preteklosti slovenskega slikarstva, ki ji je deloma posvečen. Vsi članki so od slikarja in grafika M. D. Gjurica in posvečeni zgodovini jugoslovenskega slikarstva. Prvi podaja fragmente iz študije o največjem hrvaškem grafiku Martinu Koluniću, imenovanem po takratni humanistični modi Rotta. Živel je med 1530 in 1596. Deloval je v Italiji in rezal veliko takrat slavnih slik v baker, kar je bilo takrat edini način reproduciranja in širjenja znanja o njih.

Tretji članek je posvečen fragmentom o Starejših srbskih slikarjih in grafikih, ki podaja nekoliko površen pregled zgodovine novejšega srbskega slikarstva, ki se začne v XVIII. stoletju.

Nas pa zanima v prvi vrsti članek »Slovenački likovni umjetnici između 17. i 19. vijeka.« Povod in podlago zanj je dala lanska zgodovinska razstava slikarstva na Slovenskem. Da ta članek ni boljši in temeljitejši, ni krivda samo na pisatelju, ki mu moramo biti hvaležni za dobro voljo in trud, seznanjati z našo umetnostno preteklostjo one, ki nič o nji ne vedó, ampak nič manj na nas, ki še do danes nimamo takega pregleda napisanega na podlagi zadnjih raziskavanj in tako silimo ljubiteljem v roke že davno zastarele in neporabne orise, ki sta jih napisala Strahl in Radič.

Poleg stvarnih pogrešk in v naglici ali vsled pomanjkanja orientacijskih pripomočkov krivega